

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

เสือโคร่งจัดเป็นทรัพยากรธรรมชาติอันล้ำค่าอย่างหนึ่งของโลก อดีตในป่าธรรมชาติอุดมไปด้วยเสือโคร่งจำนวนมาก แต่ทรัพยากรที่ทรงคุณค่าชนิดนี้เริ่มถูกคุกคาม จนลดจำนวนลงอย่างรวดเร็วมาโดยตลอด โดยจะเห็นได้จาก เดิมเสือโคร่งมี 8 ชนิดพันธุ์ย่อย ปัจจุบันสูญพันธุ์ไปแล้ว 3 ชนิดพันธุ์ย่อย ได้แก่ เสือโคร่งแคสเปียน เสือโคร่งขาวและเสือโคร่งบาห์ลี ส่วนเสือโคร่งที่เหลืออีก 5 ชนิดพันธุ์ย่อยเป็นสัตว์ที่อยู่ในภาวะใกล้สูญพันธุ์

ปัจจุบันประเทศไทยมีเสือโคร่งเหลือน้อยจนอยู่ในภาวะใกล้สูญพันธุ์ การสูญเสียเสือโคร่งเกิดมาจากหลายสาเหตุ ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการทำลายพื้นที่ป่าไม้ ซึ่งเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยและแหล่งอาหารที่สำคัญของเสือโคร่ง โดยการที่มนุษย์เข้าไปบุกรุกทำลายป่าด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การแผ้วถางเพื่อทำเกษตรกรรม การสร้างเขื่อน เป็นต้น รวมทั้งการล่าเสือโคร่ง ซึ่งเป็นการล่าเพื่อการค้า หรือค่านิยมและความเชื่อบางอย่าง โดยเฉพาะการล่าเสือโคร่งเพื่อการค้า โดยการลักลอบจำหน่ายเสือโคร่ง ซากของเสือโคร่ง และอวัยวะต่างๆ ของเสือโคร่งเกิดขึ้นหลายแห่งในประเทศไทย เช่น แนวชายแดน แม้กระทั่งการลักลอบจำหน่ายในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสาเหตุที่กล่าวมาเป็นสาเหตุที่ทำให้เสือโคร่งมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว การสูญเสียเสือโคร่งก่อให้เกิดผลกระทบอย่างมากต่อระบบนิเวศน์ป่าไม้ โดยทำให้ความสมดุลของระบบนิเวศน์ป่าไม้เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงผลกระทบต่อสัตว์อื่นๆ ด้วย

จากปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้น ทำให้ประเทศไทยต้องมีการควบคุมการค้าสัตว์ป่า ซึ่งรวมถึงเสือโคร่ง โดยการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora) หรืออนุสัญญาไซเตส (CITES) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสัตว์ป่าอย่างฉลาดและยั่งยืน โดยเน้นทรัพยากรสัตว์ป่าที่ใกล้สูญพันธุ์หรือถูกคุกคาม ทำให้มีปริมาณน้อยหรือจนอาจเป็นเหตุให้สูญพันธุ์

เนื่องจากเสือโคร่งเป็นสัตว์ป่าชนิดพันธุ์ซึ่งการค้าอาจทำให้สูญพันธุ์ได้ จึงถูกจัดให้อยู่ในชนิดพันธุ์ตามบัญชีแนบท้ายหมายเลข 1 ในสัตว์ป่าจำพวกสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมของอนุสัญญา

CITES ดังนั้น การนำเข้าขามแดนเสือโคร่งจึงต้องอยู่ภายใต้บังคับของระเบียบที่เข้มงวด เพื่อไม่ให้เป็นการอันตรายต่อการอยู่รอดของชนิดพันธุ์เสือโคร่ง และจะทำการนำเข้าขามแดนได้ในกรณีพิเศษเท่านั้น ซึ่งในการควบคุมจะใช้ระบบใบอนุญาตส่งออก ใบอนุญาตนำเข้า ใบอนุญาตนำผ่าน ใบอนุญาตส่งกลับออกไป

ประเทศไทยได้เข้าร่วมประชุมก่อตั้งอนุสัญญา CITES และให้สัตยาบันตั้งแต่ปี พ.ศ.2526 แต่ยังมีได้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของอนุสัญญา CITES ได้อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2503 ซึ่งบังคับใช้อยู่ในขณะนั้นยังไม่ได้รับการแก้ไขให้สอดคล้องกับอนุสัญญา CITES แต่อย่างใด ที่ประชุมภาคีแห่งอนุสัญญา CITES จึงได้เรียกร้องให้รัฐบาลไทยดำเนินการออกกฎหมายให้สอดคล้องกับอนุสัญญา CITES แต่รัฐบาลไทยยังไม่สามารถดำเนินการตามอนุสัญญา CITES ได้ ที่ประชุมภาคีอนุสัญญา CITES จึงได้แจ้งให้ภาคีของอนุสัญญา CITES ยุติการค้าสัตว์ป่าและผลิตภัณฑ์กับประเทศไทย (Trade ban) ผลจากการถูกลงโทษ ทำให้ประเทศไทยต้องเร่งรีบแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2503 ให้เหมาะสมสอดคล้องกับอนุสัญญา CITES โดยการตรากฎหมายขึ้นใหม่ คือ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน นำเคลื่อนที่ซึ่งสัตว์ป่า และด่านตรวจสัตว์ป่าให้เป็นไปตามอนุสัญญา CITES รวมทั้งการออกระเบียบและกฎกระทรวงในการคุ้มครองสัตว์ป่าให้สอดคล้องกับอนุสัญญา CITES ด้วย

พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 มีมาตรการทางกฎหมายหลายมาตรการที่ช่วยให้การควบคุมการค้าเสือโคร่งมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งประกอบด้วยมาตรการควบคุมตามพันธกรณีของอนุสัญญา CITES ได้แก่ มาตรการในการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน เสือโคร่ง หรือซากของเสือโคร่ง และการตั้งด่านตรวจสัตว์ป่า และมาตรการควบคุมอื่นๆ ของประเทศไทย ได้แก่ มาตรการในการห้ามล่า การห้ามเพาะพันธุ์ การห้ามครอบครอง และ การห้ามค้า โดยมีองค์กรหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบได้แก่ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช คณะกรรมการไซเตสประจำประเทศไทย และคณะกรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าแห่งชาติ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 จะมีมาตรการทางกฎหมายที่ช่วยทำให้การควบคุมการค้าเสือโคร่งมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ยังคงมีการลักลอบล่าและค้าเสือโคร่งอยู่ ทำให้เห็นว่าการควบคุมการค้าเสือโคร่งของประเทศไทยยังมีปัญหาอยู่ ซึ่งปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการค้าเสือโคร่งพบได้ ทั้งในส่วนของมาตรการควบคุมการค้าเสือโคร่งตามพันธกรณีของอนุสัญญา CITES และมาตรการควบคุมอื่นๆ ของประเทศไทย

โดยในส่วนของปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมตามพันธกรณีของอนุสัญญา ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการนำเข้า ส่งออกหรือนำผ่านผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่ง ซึ่งการควบคุมการค้าเสือโคร่งตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 มาตรา 24 ไม่ครอบคลุมถึงการค้าตัวอย่างพันธุ์เสือโคร่งทั้งหมดที่อนุสัญญา CITES กำหนด แต่ควบคุมเฉพาะการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านเสือโคร่งหรือซากของเสือโคร่งเท่านั้น ไม่รวมถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของเสือโคร่ง จึงอาจจะเป็นช่องทางให้ผู้ลักลอบนำเข้า ส่งออกหรือนำผ่านผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่งได้โดยไม่เป็นความผิด

ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตหรือใบรับรองนำเข้า ส่งออกหรือนำผ่าน โดยอนุสัญญา CITES กำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการและเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิทยาการไว้ โดยเจตนาให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอิสระแก่กัน สามารถคัดค้านการอนุญาตได้อย่างเท่าเทียมกัน แต่ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 มาตรา 24 ผู้ทำหน้าที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการและเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิทยาการของประเทศไทยเป็นองค์กรเดียวกัน การออกความเห็นในทางวิชาการจึงอาจไม่เป็นอิสระและมีทางเป็นไปได้ว่าจะทำให้การออกใบอนุญาตหรือใบรับรองนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านเสือโคร่งตามอนุสัญญา CITES ในประเทศไทย อาจไม่เป็นไปตามข้อเท็จจริงได้

ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษ ซึ่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 มาตรา 24 ไม่ได้กำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนไว้ ซึ่งผู้ที่ลักลอบนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านเสือโคร่งหรือซากของเสือโคร่ง นอกจากจะมีความผิดตามมาตรา 24 แล้วยังมีความผิดตามมาตรา 23 วรรคหนึ่งด้วย แต่เนื่องจากการฝ่าฝืนมาตรา 24 ไม่มีบทกำหนดโทษ ผู้ฝ่าฝืนจึงมีโทษเฉพาะที่กำหนดไว้สำหรับการฝ่าฝืนมาตรา 23 วรรคหนึ่ง คือ โทษตามมาตรา 47 เท่านั้น การที่มาตรา 24 ไม่มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนไว้ทำให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษไม่ครบถ้วนตามความผิดที่ได้กระทำ และยังไม่เป็นการปฏิบัติตามพันธกรณีของอนุสัญญา CITES ด้วย นอกจากนี้มีปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการลงโทษที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 โดยผู้ที่ลักลอบนำเข้า ส่งออก และนำผ่านเสือโคร่งหรือซากของเสือโคร่ง ซึ่งเป็นของต้องจำกัด นอกจากมีความผิดตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 แล้วยังเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ด้วย ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดแต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด คือ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ที่มีโทษหนักกว่าพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 ซึ่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ให้อำนาจจะจับคดีในชั้นศุลกากร โดยให้

ผู้กระทำความผิดชำระเพียงค่าปรับ และงดการฟ้องร้องคดีต่อศาล ซึ่งทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวเหมือนโทษจำคุก

ในส่วนของปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมอื่นๆของประเทศไทย ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการห้ามล่า ซึ่งปัญหาที่พบคือบทนิยามคำว่า “ล่า” ยังไม่มีความชัดเจน อาจทำให้เกิดปัญหาในการตีความต่อไปในอนาคตได้

ปัญหาเกี่ยวกับการห้ามเพาะพันธุ์ ปัญหาที่พบคือ การที่กฎหมายไม่ได้กำหนดให้เสือโคร่งเป็นสัตว์ป่าที่เพาะพันธุ์ จึงไม่สามารถมีเสือโคร่งไว้ในความครอบครองและทำการค้าได้ จึงอาจมีการลักลอบจำหน่ายเสือโคร่งไปให้ผู้ที่ต้องการต่อไป และปัญหาเกี่ยวกับการพิสูจน์เสือโคร่งว่าเป็นเสือโคร่งที่ได้จากการเพาะพันธุ์หรือการสืบพันธุ์ซึ่งเป็นเรื่องที่พิสูจน์ยาก และผลในทางกฎหมายจะแตกต่างกัน ถ้าเป็นเสือโคร่งที่ได้จากการเพาะพันธุ์ผู้ที่ครอบครองจะมีความผิด แต่เสือโคร่งที่ได้จากการสืบพันธุ์ตามธรรมชาติผู้ที่ครอบครองจะไม่มีผิด

ปัญหาเกี่ยวกับการห้ามครอบครอง ปัญหาที่พบคือ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 ไม่ได้กำหนดให้การครอบครองผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่งเป็นความผิด ทั้งที่การครอบครองผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่ง เป็นมูลเหตุจูงใจให้มีการค้าเสือโคร่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ยังคงมีการลักลอบล่าเสือโคร่งเพื่อนำผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่งมาขายอยู่ และพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้กำหนดความหมายคำว่า “ผลิตภัณฑ์” ไว้ว่าหมายถึงสิ่งใด และแตกต่างจากคำว่า “ซากของสัตว์ป่า” อย่างไร จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ เนื่องจากหากสิ่งนั้นเป็นซากของเสือโคร่ง จะมีความผิดตามกฎหมายเมื่อมีไว้ในครอบครอง แต่หากเป็นการครอบครองผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่ง ผู้ครอบครองจะไม่มีผิด

ปัญหาเกี่ยวกับการห้ามค้า ปัญหาที่พบคือ เมื่อเสือโคร่งไม่ได้เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองที่สามารถเพาะพันธุ์ได้ จึงไม่สามารถที่จะทำการค้าเสือโคร่ง ซากของเสือโคร่ง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของเสือโคร่งได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะหรือเอกชนรายใดที่ต้องการเพาะพันธุ์เสือโคร่งเพื่อการค้า อาจทำให้เกิดปัญหาขึ้นกรณีที่มีจำนวนเสือโคร่งเพิ่มมากขึ้นเกินกว่าที่สวนสัตว์สาธารณะ หรือเอกชนจะสามารถดูแลได้ จึงมีการลักลอบจำหน่ายเสือโคร่งออกไป และปัญหาเกี่ยวกับการพิสูจน์ซากเสือโคร่งที่เป็นส่วนผสมของยาแผนโบราณ เป็นปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายกรณีที่จะต้องมีการพิสูจน์ว่าในยาแผนโบราณดังกล่าว มีส่วนผสมจากซากเสือโคร่งหรือไม่ ในทางปฏิบัติเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ถ้าพิสูจน์ไม่ได้ผู้กระทำย่อมไม่มีความผิดเกี่ยวกับการค้าเสือโคร่งตามพระราชบัญญัติ

ประการสุดท้าย ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษ ซึ่งบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนทำการล่า มีไว้ในครอบครอง และทำการค้าเสือโคร่งที่เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองไม่รุนแรงเท่าที่ควร เมื่อเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่ผู้ฝ่าฝืนจะได้รับ อาจทำให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัว และยังคงกระทำผิดต่อไป

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องการควบคุมการค้าเสือโคร่งของประเทศไทยนั้น มีปัญหาในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. ควรมีการแก้ไขมาตรา 24 ให้ครอบคลุมถึงการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่งที่เป็นสัตว์ป่าในบัญชีแนบท้ายอนุสัญญา CITES ด้วย เนื่องจากอนุสัญญามีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการนำเข้าข้ามแดนระหว่างประเทศซึ่งตัวอย่างพันธุ์ (Specimen) ซึ่งตามบทนิยามในมาตรา 1(b) ของอนุสัญญาฯ คำว่า “ตัวอย่างพันธุ์” นอกจากจะหมายถึงสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือตายแล้ว ยังหมายความรวมถึงชิ้นส่วนใดๆ ของสัตว์ ตลอดจนผลิตภัณฑ์จากสัตว์นั้นด้วย การแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 24 โดยเพิ่มการควบคุมการนำเข้าข้ามแดนซึ่งผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า เช่น เสือโคร่งเข้าไปด้วยนั้น ทำให้มาตรการควบคุมการนำเข้าข้ามแดนในมาตรานี้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยสามารถเอาผิดกับผู้ลักลอบนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่งได้

2. ควรมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรที่จะทำหน้าที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิทยาการไว้โดยเฉพาะและไม่ควรเป็นองค์กรเดียวกัน รวมทั้งกำหนดอำนาจหน้าที่ของแต่ละฝ่ายไว้ให้ชัดเจน เพื่อให้การทำงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิทยาการในการให้ข้อมูลแก่อธิบดีเพื่อประกอบการพิจารณาออกใบอนุญาตเป็นไปอย่างอิสระ อันจะทำให้การออกใบอนุญาตหรือใบรับรองเป็นไปอย่างเหมาะสม และทำให้การควบคุมการนำเข้าข้ามแดนเสือโคร่งได้ผลดียิ่งขึ้น

3. ควรเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 24 เนื่องจากเสือโคร่งเป็นทั้งสัตว์ป่าที่อยู่ในบัญชีแนบท้ายอนุสัญญา CITES และเป็นสัตว์ป่าที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนดให้การนำเข้า ส่งออก หรือการนำผ่านต้องได้รับอนุญาตและได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองจากอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชด้วย ซึ่งการลักลอบนำเข้า ส่งออก หรือการนำผ่านโดยไม่ได้รับอนุญาตและได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองจากอธิบดี เป็นการฝ่าฝืนทั้งมาตรา 23 และมาตรา 24 แต่เมื่อมาตรา 24 ไม่มีบทกำหนด

โทษจึงลงโทษได้เพียงมาตรา 23 ได้กรณีเดียวเท่านั้น ฉะนั้นการที่เพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 24 จึงทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษครบถ้วน และยังเป็นการปฏิบัติตามพันธกรณีของอนุสัญญา CITES มาตรา 8 ด้วย ซึ่งบทลงโทษสำหรับการฝ่าฝืนมาตรา 24 นี้ ควรมีอัตราสูงเพียงพอที่ผู้กระทำความผิดคิดว่าไม่คุ้มค่าต่อการเสี่ยงและควรให้หนักเบาตามชนิดพันธุ์สัตว์ป่าแบบท้ายอนุสัญญา CITES หรือเป็นไปเพื่อการค้าหรือเพื่อใช้ส่วนตัว เป็นต้น ซึ่งบทกำหนดโทษว่าด้วยการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน บางครั้งสินค้าที่ถูกตรวจยึดได้มีราคาซื้อขายในประเทศไทยไม่มาก แต่เมื่อหลุดรอดออกนอกประเทศหรือเข้ามาในประเทศจะมีราคาสูงกว่าเดิมมาก ดังนั้น การกำหนดโทษควรให้สูงกว่าราคาสินค้าไว้ เพื่อเป็นการป้องกันและให้ผู้กระทำผิดเข็ดหลาบ ไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำอีก เช่น ผู้ที่ลักลอบนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านสัตว์ป่าตามบัญชีแบบท้ายอนุสัญญา CITES ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกิน 10 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่าของราคาของกลาง หรือทั้งจำทั้งปรับ และถ้าการลักลอบนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านเป็นไปเพื่อการค้าก็ควรจะมีเพิ่มโทษให้สูงขึ้นกว่าอัตราโทษดังกล่าว เช่น ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกิน 15 ปี หรือปรับเป็นเงิน 5 เท่าของราคาของกลาง หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นต้น

4. ควรมีการประสานงานระหว่างหน่วยงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อกำหนดแนวทางในการทำงานร่วมกัน โดยอาจมีการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกครั้งที่มีการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด เช่น ระหว่างกรมศุลกากรกับกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช อาจจะตกลงกันเป็นการภายในว่าถ้ามีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบนำเข้า ส่งออกหรือนำผ่านสัตว์ป่าตามบัญชีแบบท้ายอนุสัญญา CITES เช่น เสือโคร่ง เป็นต้น กรมศุลกากรจะฟ้องร้องคดีต่อศาลเท่านั้น จะไม่ให้มีการเปรียบเทียบปรับและงดการฟ้องร้องคดี หรืออาจเสนอขอมติคณะรัฐมนตรี กำหนดให้กรณีของการลักลอบนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านสัตว์ป่าตามบัญชีแบบท้ายอนุสัญญา CITES ต้องมีการฟ้องร้องคดีต่อศาลอย่างเดียวไม่ให้อำนาจในการเปรียบเทียบปรับและงดการฟ้องร้องคดี เพื่อให้การปราบปรามมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษอย่างเหมาะสม

5. ควรเพิ่มเติมบทนิยาม คำว่า “ล่า” โดยเพิ่มเติมการตามเสือโคร่งหรือการกระทำอย่างอื่นที่ผู้กระทำมีวัตถุประสงค์เพื่อการล่าด้วย

6. ควรมีกำหนดเพิ่มเติมบัญชีสัตว์ป่าที่เพาะพันธุ์ได้ โดยกำหนดให้เสือโคร่งเป็นสัตว์ป่าที่เพาะพันธุ์ได้ เมื่อสามารถขออนุญาตเพาะพันธุ์เสือโคร่งได้ ก็สามารถมีเสือโคร่งไว้ในความครอบครองและทำการค้าได้โดยชอบด้วยกฎหมาย และยังเป็นการป้องกันเสือโคร่งที่มีอยู่ในป่าตามธรรมชาติ มิให้ถูกล่า หรือลักลอบนำออกจากป่ามาเลี้ยงในเมืองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เนื่องจากการเพาะพันธุ์สัตว์ป่าชนิดนั้นๆแล้ว ทำให้สามารถทำการซื้อขาย ได้จากแหล่งเพาะเลี้ยง จากผู้ที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการให้ดำเนินกิจการดังกล่าว พร้อมกับเป็นการส่งเสริมให้มีการเพาะเลี้ยง ขยายพันธุ์เสือโคร่งให้เพิ่มจำนวนมากขึ้นด้วย

7. ควรมีการแก้ไขมาตรา 19 ให้ครอบคลุมถึงการห้ามครอบครองผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า เช่น เสือโคร่ง เป็นต้น แต่อาจจะกำหนดให้มีการอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองซึ่งผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่าในปริมาณจำกัด เพื่อเป็นของใช้ส่วนตัวโดยเฉพาะ

8. ควรกำหนดบทนิยาม คำว่า “ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า” เพื่อให้สามารถกำหนดวิธีการควบคุมผลิตภัณฑ์จากเสือโคร่งและแยกแยะความแตกต่างจาก คำว่า “ซากของสัตว์ป่า” ได้ เช่น “ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า” หมายความว่า สิ่งที่ทำขึ้นจากซากของสัตว์ป่าหรือใช้ซากของสัตว์ป่าเป็นส่วนประกอบหรือผสมหรืออ้างว่ามีส่วนผสมจากซากของสัตว์ป่า

9. ควรเพิ่มบทลงโทษตามมาตรา 47 ให้สูงขึ้น โดยอาจจะกำหนดโทษจำคุกให้มีอัตราโทษขั้นต่ำและมีอัตราโทษที่สูงขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากถ้าเป็นอัตราโทษเดิมคือ ให้จำคุกไม่เกิน 4 ปีซึ่งหมายความว่า จะลงโทษแค่ 1 เดือน หรือ 2 เดือนก็ได้ ซึ่งถ้าลงโทษจำคุกน้อยก็อาจทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัว และควรจะต้องเพิ่มโทษปรับให้สูงขึ้นด้วย ซึ่งอาจจะกำหนดให้สูงขึ้นโดยดูจากกฎหมายของต่างประเทศ ดังเช่นประเทศฮ่องกงซึ่งมีโทษปรับที่สูงมาก โดยอาจกำหนดให้จำคุกตั้งแต่ 1 ถึง 10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 ถึง 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนั้น ควรจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ปปง.) โดยกำหนดให้การลักลอบค้าสัตว์ป่าเป็นความผิดมูลฐานหนึ่งที่มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 เพื่อทำการยึดทรัพย์ และลงโทษจำคุกหรือปรับผู้ที่กระทำความผิด ซึ่งจะทำให้การควบคุมการค้าสัตว์ป่าของประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี การที่จะทำให้การควบคุมการค้าเสือโคร่งของประเทศไทยประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกๆ ฝ่ายทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน และที่สำคัญที่สุดคือ ประชาชนทุกคนจะต้องมีความสำนึกว่าเป็นหน้าที่ของทุกคน ที่จะต้องช่วยกันอนุรักษ์และควบคุมการค้าเสือโคร่งในปัจจุบัน เพื่อให้เสือโคร่งคงอยู่จนถึงรุ่นลูกรุ่นหลานต่อไป